

afgift, at dette Spørgsmaal for Tiden behandles i en Kommission, og der er vistnok betydelige tekniske Vanskeligheder ved at lægge Afgiften over paa Benzinförbruget, hvad man naturligvis maa tage i Betragtning. Om der dernæst fremkommer et retfærdigt Forhold, hvis man lægger Afgiften paa Benzinen, er et andet Spørgsmaal. Hvis man gør det, vil jo den Vogn, der bruges mest, og som der formentlig er mest Brug for, komme til at betale mest, medens det Luksusautomobil, som man kun kører med om Søndagen, vil køre billigere. Men det skal jeg ikke komme ind paa her; dette Spørgsmaal undersøges for Tiden i en Kommission.

Med Hensyn til Motorvognsomsætnings-skatten er der af Venstre foreslaaet, at den skal overføres til Kommunerne. Jeg betragter dette Forslag som et Modforslag til Regeringens Forslag om at overføre 10 Mill. Kr. paa Driftsbudgettet til Kommunerne. Der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at det er det eneste rigtige, naar man vil overføre Midler til Kommunerne, at tage dem af Driftsbudgettet i Stedet for af Formuebudgettet. Jeg føler mig derfor ikke særlig tiltalt af dette Forslag, og jeg kan altsaa heller ikke give det ærede Medlem Hr. Rode, som var inde paa det, min Tilslutning til, at det paa nogen Maade skulde være bedre end at nedskære Militærudgifterne med 10 Mill. Kr. og overføre disse Penge til Kommunerne. Man maa jo ogsaa erindre, at efter Finanslovforslaget, som det er forelagt nu, er det Tanken, at Staten skal bruge de Penge, som kommer ind ved Motoromsætningsskatten, til Arbejders Igangsaettelse, og jeg maa sige det samme, som jeg sagde før med Hensyn til Valutaafgiften paa indeværende Aars Finanslov, at jo flere Penge man tager bort fra dette Formaal, des vanskeligere gør man det for Regeringen og for Samfundet at lette den almindelige Krisesituation.

Derfor vil jeg stadig mene, at naar vi skal hjælpe Kommunerne, skal vi ikke gøre det paa en Maade, som vanskeliggør det for Staten at udføre sine Arbejder under denne vanskelige Situation, men vi skal gøre det paa en Maade, som tillader Staten selv frit at gribe ind i Arbejdsløshedssituationen. Og det kan Regeringen gøre, selv om der overføres 10 Mill. Kr. fra de militære Udgifter til Kommunerne; selv om det sker, kan Regeringen paa den Maade, som det er forudset i Forslaget, sætte Arbejder i Gang til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Jeg maa stadig fremhæve, at i samme Øje-

blik som man søger at borttage Indtægterne, enten det nu er paa Driftsbudgettet eller paa Formuebudgettet, uden at paa- vise samtidige Udgiftsbesparelser, i samme Øjeblik forsøger man at umuliggøre det for Regeringen at føre den Politik overfor Krisen, som det efter min Mening er Regeringens Pligt at føre.

Det ærede Medlem Hr. Rode spurgte mig, hvorledes det vilde gaa med Fornyelsen af det Statslaan paa 25 Mill. Kr., som forfalder i November Maaned. Det vil jeg nødtigt svare paa her. Jeg er i den sidste Maanedes Tid, kan jeg godt sige, blevet spurgt om det af Journalister og Pengeinstitutter og har altid svaret: Det ved jeg ikke noget om. Jeg har ikke ønsket at give andet Svar; jeg har ikke ønsket at give Forhaandsoplysninger i den Sag, og dette Svar vil jeg gerne bede det ærede Medlem Hr. Rode være tilfreds med her, idet jeg dog tilføjer, at jeg selvfølgelig er villig til at give f. Eks. Finansudvalget enhver Oplysning i saa Henseende, som dette Udvalg maatte ønske.

Med Hensyn til den almindelige økonomiske Situation for Staten vil jeg gerne fremhæve, at den ikke kan siges at være lys, naar man ser paa de Byrder, der fra ældre Tid hviler paa Staten, og i den Henseende vil jeg navnlig have Lov til, som jeg har gjort saa mange Gange før, at gøre opmærksom paa den store Statsgæld, som vi har, og som vi skal betale Renter og Afdrag af.

I 1914 var Statsgælden 360 Mill. Kr., i 1920, da den forrige Regering kom til, var Statsgælden 926 Mill. Kr., og i 1924, da Regeringen Neergaard gik af, var Statsgælden i 216 Mill. Kr. plus de 40 Mill. Kr., som skyldtes til Nationalbanken i Anledning af Landmandsbankens Præferenceaktier. Disse 40 Mill. Kr.'s Statsgæld var jo skjult paa en meget behændig Maade. Man laante 40 Mill. Kr. i Nationalbanken, og derefter lagde man Skyldseddelen for dette Laan ned i Kassebeholdningen, og saa lagde man samtidig de værdiløse Præferenceaktier ned og sagde: Det modsvarer hinanden. Det er fikt gjort, men det giver jo ikke nogen Lettelse hverken i Rente eller i Afdragsbyrden. Nu er det lykkedes at afbetale paa det nærmeste disse 40 Mill. Kr., men tilbage staar der disse over 1200 Mill. Kr., der er Tale om, dog minus den Nedgang, som er foregaaet det sidste Aar, saaledes som Regnskabet har vist.

Men dernæst er det jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Rode gjorde opmær-